

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 92/09-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. Č., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ 59/2008 z 19. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. Č., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SŽ 59/2008 z 19. novembra 2008 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) vyzvala listom z 8. januára 2007 sťažovateľku o zaslanie súvislého záznamu vysielania programovej služby Central TV z 5. a 6. januára 2007 do 5 dní od prevzatia tejto žiadosti. List rady z 8. januára 2007 bol sťažovateľke doručený 16. januára 2007. Sťažovateľka predložila rade požadovaný záznam vysielania programovej služby Central TV 24. januára 2007.

Dňa 2. apríla 2007 bolo sťažovateľke doručené oznámenie rady o začatí správneho konania vo veci možného porušenia ustanovenia § 16 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) v súvislosti s tým, že neposkytla rade súvislý záznam vysielania programovej služby Central TV zo 6. januára 2007, lebo na zaslaných DVD nosičoch nebolo možné načítať, resp. sa nenachádza časť vysielania zo 6. januára 2007 od 11.32 h do 12.45 h. Rada súčasne vyzvala sťažovateľku, aby v lehote 15 dní od doručenia oznámenia zaslala svoje stanovisko k oznámeniu, prípadne navrhla dôkazy.

Sťažovateľka zaslala rade 13. apríla 2007 vyjadrenie k správne konaniu a zároveň zaslala časť záznamu vysielania programovej služby Central TV zo 6. januára 2007. Rozhodnutím rady č. RP/48/2007 z 11. septembra 2007 (ďalej len „rozhodnutie rady 1“) bola sťažovateľke uložená pokuta v sume 5 000 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii, pretože neposkytla rade na vyžiadanie súvislý záznam vysielania zo 6. januára 2007. Keďže v zázname vysielania zo 6. januára 2007, ktorý sťažovateľka predložila rade 24. januára 2007, chýbala viac ako hodina vysielania, rada označila tento záznam ako nesúvislý.

Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu rady 1 odvolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 SŽ 102/2007 zo 17. januára 2008 (ďalej len „prvý rozsudok“) rozhodnutie rady 1

zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu preskúmané rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Podľa odôvodnenia uvedeného rozsudku najvyššieho súdu:

„Z textu citovaného zákona - § 16 písm. e) za bodkočiarkou vyplýva, že vysielateľ je povinný na vyžiadanie rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči. Podľa názoru senátu Najvyššieho súdu SR navrhovateľka poskytla záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči. Z uvedeného potom vyplýva, že navrhovateľka povinnosť, ktorá je upravená v ustanovení § 16 písm. e) neporušila a preto ju nebolo možné za porušenie povinnosti upravenej v § 16 písm. e) zák. č. 308/2000 Z. z. sankcionovať.

Spornou otázkou zostalo, či v danej veci navrhovateľka porušila inú zákonnú povinnosť, keďže v tomto prípade požiadala odporkyňa navrhovateľku dňa 08. 01. 2007 o zaslanie súvislého záznamu vysielania programovej služby Central TV zo dňa 05. a 06. januára 2007 a to v lehote 5 dní od doručenia žiadosti. Z obsahu pripojených spisov a preskúmaného rozhodnutia nie je možné zistiť skutočný stav veci. Pokiaľ odporkyňa požadovala od navrhovateľky záznam vysielania, bolo povinnosťou navrhovateľky poskytnúť odporkyni v stanovenej lehote súvislý záznam vysielania. Na preukázanie tvrdení odporkyne, že záznam z vysielacieho dňa 06. 01. 2007, ktorý bol predložený navrhovateľkou dňa 24. 01. 2007, nebol súvislý, neexistujú v administratívnom spise dostačujúce zistenia skutkového stavu (chýba napr. predmetný nosič DVD).

V zákone č. 308/2000 Z. z. nie je stanovená lehota, v ktorej by vznikla povinnosť vysielateľovi predložiť požadovaný záznam vysielania. Ide o procesnú lehotu, ktorú stanovuje odporkyňa, avšak svoje oprávnenie, svoju kompetenciu požadovať záznamy vysielania môže odporkyňa zákonne uplatniť len v lehote, ktorá vyplýva vysielateľom z § 16 písm. e) citovaného zákona, teda v lehote 30 dní, v ktorej sú povinní vysielatelia uchovávať súvislé záznamy vysielania. Skutočnosť, že v tomto prípade navrhovateľka súvislý záznam vysielania zo dňa 06. 01. 2007 predložila odporkyni aj dňa 16. 04. 2007, po uplynutí procesnej lehoty (zároveň aj po uplynutí zákonnej lehoty na uchovávanie súvislých záznamov vysielania - § 16 písm. e) citovaného zákona) neznamena, že navrhovateľka za svoje správanie bude sankcionovaná, pretože v tomto prípade nebol dostatočne zistený skutkový stav veci a zistený stav veci neumožňuje vyvodiť jednoznačný záver, či v tomto

prípade navrhovateľka porušila povinnosť jej vyplývajúcu zo zákona č. 308/2000 Z. z.

Na základe uvedených skutočností dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že v danom prípade preskúmané rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože bola uložená sankcia navrhovateľke za povinnosť upravenú v § 16 písm. e) citovaného zákona, avšak k porušeniu povinnosti upravenej v § 16 písm. e) zo strany navrhovateľky v tomto prípade neprišlo. Navyiac odporkyňa nedostatočne zistila skutkový stav veci, najmä neosvedčila dôkazy, ktorými by preukázala vlastné tvrdenia...

Podľa § 250 j ods. 6 O. s. p. sú správne orgány viazané právnym názorom súdu. “

Rozhodnutím rady č. RP/16/2008 z 20. mája 2008 (ďalej len „rozhodnutie rady 2“) bola sťažovateľke opäť uložená pokuta 5 000 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii, pretože neposkytla rade na vyžiadanie súvislý záznam vysielania zo 6. januára 2007. Proti rozhodnutiu rady 2 podala sťažovateľka 4. júla 2008 odvolanie.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie rady 2 potvrdil a sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd okrem iného uviedol:

„... Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že uvedenou vecou sa zaoberal Najvyšší súd SR v rozsudku 3 Sž 102/2007 zo dňa 17. 01. 2008. V predmetnej veci rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie odporkyne č. RP/48/2007 zo dňa 11. 09. 2007, pretože nebol dostatočne zistený skutkový stav, najmä nebol predložený kompletný administratívny spis, v predmetnom administratívnom spise chýbal nosič DVD, ktorý mal predložiť navrhovateľ na výzvu odporkyne.

Skutkové zistenia v danej veci zostali nezmenené, v tomto prípade požiadala odporkyňa navrhovateľku dňa 08. 01. 2007 o zaslanie súvislého záznamu vysielania programovej služby Central TV zo dňa 05. a 06. 01. 2007 a to v lehote 5 dní od doručenia žiadosti. Prípis bol doručený navrhovateľovi dňa 16. 01. 2007. Záznam vysielania v tomto prípade predložil navrhovateľ odporkyni dňa 24. 01. 2007. Skutočnosť, že uvedený záznam nebol predložený ako záznam súvislý, vyplýva zo samotného Oznámenia a začatí správneho konania vo veci možného porušenia ust. § 16 písm. e) zák. č. 308/2000 Z. z. zo dňa 27. 03.

2007, ktoré bolo doručené navrhovateľovi dňa 02. 04. 2007. Dňa 13. 04. 2007 zaslal navrhovateľ časť chýbajúceho záznamu vysielania zo dňa 06. 01. 2007 odporkyni, teda doplnil aj časť záznamu, ktorú Rada vyšpecifikovala ako chýbajúcu.

V tomto súdnom konaní predložila odporkyňa súdu spolu s administratívnym spisom aj záznamy z vysielania navrhovateľa zo dňa 06. 01. 2007 na nosiči DVD...

Z obsahu administratívneho spisu ako aj zo súdneho spisu vyplynulo, že odporkyňa požiadala navrhovateľa prípisom zo dňa 08. 01. 2007 o zaslanie súvislého záznamu vysielania programovej služby Central TV zo dňa 05. a 06. januára 2007 do 5 dní od doručenia žiadosti. V tomto prípade je nesporné, že navrhovateľ predložil odporkyni záznam dňa 24. 01. 2007, avšak záznam zo dňa 06. 01. 2007 nebol súvislý, keďže chýbal záznam v čase od 11.32 hod. do 12.45 hod. Navrhovateľ v tomto prípade porušil povinnosť, ktorú mu uložila v súlade s § 5 ods. 1 písm. m) rada, keď nepredložil rade súvislý záznam. Urobil tak až dodatočne, po doručení oznámenia o začatí správneho konania a to dňa 13. 04. 2007. Keďže v prípise o vyžiadaní záznamov požadovala odporkyňa zaslanie súvislého záznamu, pričom navrhovateľka súvislý záznam v lehote 5 dní rade nepredložila, čo vyplýva aj z predložených DVD nosičov, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že sankcia - pokuta, ktorá bola v tomto prípade uložená v súlade s § 67 ods. 2 písm. b) citovaného zákona, na dolnej hranici zákonného rozpätia, bola uložená zákonne.“

Sťažovateľka vychádzajúc z požiadaviek vyplývajúcich z čl. 152 ods. 4 a čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj príslušnej judikatúry ústavného súdu a tiež judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazuje na rozpornosť záverov najvyššieho súdu, na ktorých je založený jeho prvý rozsudok a napadnutý rozsudok. Kým v prvom rozsudku najvyšší súd skonštatoval, že sťažovateľka poskytla rade záznam vysielania na základe vyžiadania rady na zvyčajnom technickom nosiči, a teda neporušila povinnosť upravenú v ustanovení § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii, v dôsledku čoho ju nebolo možné za porušenie tejto povinnosti sankcionovať, v napadnutom rozsudku najvyšší súd pri nezmenených skutkových zisteniach skonštatoval, že záznam predložený sťažovateľkou z vysielania programovej služby Central TV zo 6. januára 2007 nebol súvislý, keďže chýbal záznam v čase od 11.32 h do 12.45 h, a sťažovateľka chýbajúcu časť záznamu predložila až dodatočne po doručení oznámenia o začatí správneho konania, a to 13. apríla 2007, a teda

porušila povinnosť upravenú v ustanovení § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii, a preto bolo namieste sťažovateľku za porušenie tejto povinnosti sankcionovať.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že najvyšší súd v prvom rozsudku uviedol, že *„Skutočnosť, že v tomto prípade navrhovateľka súvislý záznam vysielania zo dňa 06. 01. 2007 predložila odporkyni aj dňa 16. 04. 2007, po uplynutí procesnej lehoty (zároveň aj po uplynutí zákonnej lehoty na uchovávanie súvislých záznamov vysielania - § 16 písm. e) citovaného zákona) neznamena, že navrhovateľka za svoje správanie bude sankcionovaná, pretože v tomto prípade nebol dostatočne zistený skutkový stav veci a zistený stav veci neumožňuje vyvodiť jednoznačný záver, či v tomto prípade navrhovateľka porušila povinnosť jej vyplývajúcu zo zákona č. 308/2000 Z. z.“*

Sťažovateľka je toho názoru, že na uloženie pokuty nebol daný dôvod aj preto, lebo požadovaný záznam vysielania rade poskytla a rada aj najvyšší súd mali za preukázané, že sťažovateľka doručila chýbajúcu časť predmetného záznamu vysielania 16. apríla 2007. Možnosť uloženia pokuty ustanovená v § 67 ods. 2 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii sa podľa sťažovateľky viaže na absolútne nesplnenie povinnosti poskytnúť požadovaný záznam.

Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky *„v napadnutom rozhodnutí otázku uloženia sankcie sťažovateľovi za povinnosť upravenú v § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii, hoci k porušeniu povinnosti upravenej v § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii zo strany sťažovateľa v tomto prípade neprišlo, vyriešil vo svojom druhom rozhodnutí odlišným spôsobom, avšak bez toho, aby sa argumentačne v odôvodnení tohto rozhodnutia vyrovnal so svojimi inými - odlišnými právnymi závermi vyslovenými vo svojom prvom rozhodnutí v prejednávanej veci“*.

Sťažovateľka argumentuje tiež nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 192/06, podľa ktorého *„ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1*

ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“.

Sťažovateľka zastáva názor, že „najvyšší súd pri rozhodovaní o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov podľa piatej časti, tretej hlavy O. s. p. je viazaný svojim výkladom aplikovanej právnej normy vysloveným v skoršom rozhodnutí v tej istej veci aj pri opätovnom rozhodovaní vo veci a preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemožno považovať za dostatočné po skutkovej i právnej stránke, z dôvodu ktorého napádané rozhodnutie trpí vadou arbitrárnosti a nesúladu s ústavou“.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti S., s. r. o., so sídlom B., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3 SŽ 59/08 zo dňa 19. novembra 2009 porušené.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3 SŽ 59/08 zo dňa 19. novembra 2009 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania spoločnosti S., s. r. o., so sídlom B., v celkovej sume 292,38 € (slovom: dvestodeväťdesiatdva eur a tridsaťosem centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie ... B., vedený v... do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu (sťažnosti) hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Zo sťažnosti vyplýva, že jej podstatu tvorí námietka sťažovateľky, v zmysle ktorej je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu arbitrárny, pretože najvyšší súd v ňom otázku porušenia povinnosti podľa § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii vyhodnotil inak, ako vo svojom prvom rozsudku, bez toho, aby sa argumentačne v odôvodnení tohto rozsudku *„vyrovnal so svojimi inými - odlišnými právnymi závermi vyslovenými vo svojom prvom rozhodnutí v prejednávanej veci“*.

Ďalej sťažovateľka tvrdí, že *„najvyšší súd pri rozhodovaní o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov podľa piatej časti, tretej hlavy O. s. p. je viazaný svojim výkladom aplikovanej právnej normy vysloveným v skoršom rozhodnutí v tej istej veci aj pri opätovnom rozhodovaní vo veci a preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemožno považovať za dostatočné po skutkovej i právnej stránke, z dôvodu ktorého napádané rozhodnutie, trpí vadou arbitrárnosti a nesúladi s ústavou“*.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia všeobecných súdov, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, a prípadne tiež také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry bolo úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky posúdiť, či boli skutkové a právne závery, o ktoré sa opieral napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie rady č. RP/16/2008 z 20. mája 2008, z ústavného hľadiska akceptovateľné a či v dôsledku toho možno uvažovať o tom, že ním bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okrem iného uviedol:

„Z obsahu administratívneho spisu ako aj zo súdneho spisu vyplynulo, že odporkyňa požiadala navrhovateľa prísomou zo dňa 08. 01. 2007 o zaslanie súvislého záznamu vysielania programovej služby Central TV zo dňa 05. a 06. januára 2007 do 5 dní od doručenia žiadosti. V tomto prípade je nesporné, že navrhovateľ predložil odporkyni záznam dňa 24. 01. 2007, avšak záznam zo dňa 06. 01. 2007 nebol súvislý, keďže chýbal záznam v čase od 11.32 hod. do 12.45 hod. Navrhovateľ v tomto prípade porušil povinnosť, ktorú mu uložila v súlade s § 5 ods. 1 písm. m) rada, keď nepredložil rade súvislý záznam. Urobil tak až dodatočne, po doručení oznámenia o začatí správneho konania a to dňa 13. 04. 2007. Keďže v prípise o vyžiadaní záznamov požadovala odporkyňa zaslanie súvislého záznamu, pričom navrhovateľka súvislý záznam v lehote 5 dní rade nepredložila, čo vyplýva aj z predložených DVD nosičov, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel

k záveru, že sankcia - pokuta, ktorá bola v tomto prípade uložená v súlade s § 67 ods. 2 písm. b) citovaného zákona, na dolnej hranici zákonného rozpätia, bola uložená zákonne.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd skonštatoval, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny, pričom právne závery, o ktoré sa opiera, sú podľa jeho názoru aj z vecného hľadiska akceptovateľné. Výhrady nemožno podľa názoru ústavného súdu formulovať ani ku skutkovým záverom, o ktoré sa opierajú právne závery najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku.

V posudzovanom prípade považoval ústavný súd aj z hľadiska námietky sťažovateľky, že medzi závermi najvyššieho súdu, na ktorých je založený jeho prvý rozsudok, a závermi, na ktorých je založený napadnutý rozsudok, sú rozpory, za rozhodujúce to, že výklad § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii uskutočnený radou, ako aj najvyšším súdom v napadnutom rozsudku, podľa ktorého je vysielateľ povinný na požiadanie rady predložiť súvislý záznam vysielania [a to bez ohľadu na to, že slovné spojenie „súvislé záznamy“ nie je explicitne uvedené v predmetnej povinnosti za bodkočiarkou, ale iba pri povinnosti na uchovávanie súvislých záznamov vysielania počas 30 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite (povinnosť pred bodkočiarkou)], je vecne správny a z ústavného hľadiska bez akýchkoľvek pochybností akceptovateľný. Ak totiž zákon ukladá vysielateľovi povinnosť uchovávať v zákonom ustanovenej lehote súvislý záznam vysielania, môže rada reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania, a tento je vysielateľ povinný jej poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči. Ústavný súd sa preto nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky, že *„na uloženie pokuty nebol daný dôvod, nakoľko rade bol požadovaný záznam vysielania poskytnutý. Možnosť uloženia pokuty ustanovená v § 67 ods. 2 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii sa viaže na absolútne nesplnenie povinnosti poskytnúť požadovaný záznam.“*. Za stavu, keď je povinnosťou vysielateľa predložiť rade súvislý záznam vysielania, je aj možnosť uloženia pokuty podľa § 67 ods. 2 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii viazaná na nesplnenie povinnosti predložiť rade súvislý záznam vysielania (a to bez ohľadu na to, či bol tento súvislý záznam rade sťažovateľkou poskytnutý dodatočne).

Napriek uvedenému považoval ústavný súd za potrebné osobitne sa vyjadriť ku kľúčovej námietke sťažovateľky spočívajúcej na tvrdení, že medzi závermi, na ktorých je založený prvý rozsudok a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, sú zásadné rozpory.

Ústavný súd rešpektuje svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. PL. ÚS 16/95).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd považoval za potrebné aj vo vzťahu k prerokúvanej veci zdôrazniť, že rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci.

Ústavný súd sa stotožňuje s tvrdením sťažovateľky, že závery, ku ktorým najvyšší súd dospel v prvom rozsudku, sú odlišné od záverov, ku ktorým dospel ten istý súd (v takmer identickom zložení senátu) v napadnutom rozsudku, pričom hodnotiac právne názory vyjadrené v oboch označených rozsudkoch najvyššieho súdu dospel ústavný súd k tomu názoru, že najvyšší súd v prvom rozsudku nesprávne a v rozpore s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku opakovane uviedol, že k porušeniu povinnosti podľa § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii sťažovateľkou nedošlo.

Za týchto okolností predstavoval napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nesporne zásah do právnej istoty sťažovateľky založenej (odôvodnene) na prvom rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd považoval preto za potrebné vysloviť, že pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky (hodnotiac oba označené rozsudky) došlo zo strany najvyššieho súdu

k pochybeniu, keďže najvyšší súd by mal vždy rozhodovať so zreteľom na svoje vrcholné postavenie v sústave všeobecných súdov, ako aj so zreteľom na svoju funkciu zabezpečovať jednotný výklad a používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov [§ 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“)], a to bez ohľadu na to, že v danom prípade neuplatňoval svoju právomoc podľa § 22 zákona č. 757/2004 Z. z., ale svoju právomoc vyplývajúcu mu z postavenia súdu rozhodujúceho o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (obdobne pozri II. ÚS 177/06).

Napriek uvedenému sumarizujúc svoje predchádzajúce závery ústavný súd skonštatoval, že v danom prípade by vyslovenie právneho záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru, predstavovalo absolutizáciu princípu právnej istoty a vo svojej podstate by smerovalo k nemeniteľnosti súdnych rozhodnutí založených na vecne neúplnom, a teda nesprávnom právnom posúdení veci, a tiež k spochybneniu požiadavky ústavnosti a zákonnosti súdneho rozhodovania a vylúčeniu možnosti nápravy chybných rozhodnutí zákonom ustanoveným spôsobom.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ostatnými návrhmi sťažovateľky.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že z vecného hľadiska je predmetom sporu, ktorý sa podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy dostal do sféry rozhodovacej právomoci ústavného súdu, zaplatenie pokuty v sume 5 000 Sk, t. j.

predmetom sporu je peňažné plnenie v sume, pri ktorej Občiansky súdny poriadok vylučuje prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku (§ 238 ods. 5). Podľa názoru ústavného súdu už aj táto skutočnosť sama osebe zakladá dôvod na rozhodnutie a odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z hľadiska postavenia ústavného súdu v štruktúre orgánov ochrany práva (porovnaj IV. ÚS 358/08).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2009